

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 367/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., B., zastúpenej JUDr. I. H., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Lučenec v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb/74/2011 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4 Rob/146/2010) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2011 doručená sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb/74/2011 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4 Rob/146/2010).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka doručila 22. októbra 2010 okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu. Sťažovateľka v sťažnosti poukázala na to, že okresný súd v priebehu viac ako 5 mesiacov od podania návrhu nekonal. Sťažovateľka preto požiadala okresný súd o poskytnutie informácie o stave konania, na ktorú tento reagoval vyjadrením, že „*je na súde veľa spisov a má teda čakať*“. Okresný súd vydal 4. apríla 2011 platobný rozkaz sp. zn. 4 Rob/146/2010, pričom ho sťažovateľke doručil 18. apríla 2011.

V uvedenom postupe okresného súdu, ktorý podľa názoru sťažovateľky nebol ani napriek veľkému množstvu prerokúvaných vecí zbavený povinnosti prerokovania jej veci bez zbytočných prietahov, videla sťažovateľka porušenie svojho základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že zbytočné prietahy v konaní namietala aj prostredníctvom sťažnosti adresovanej predsedovi okresného súdu, a to 11. apríla 2011, ktorý ju vybavil listom zo 4. mája 2011, v ktorom uznal dôvodnosť podanej sťažnosti a za spôsobené prietahy v predmetnom konaní sa jej ospravedlnil.

Sťažovateľka pokračovala v argumentácii sťažnosti a odkazujúc na judikatúru ústavného súdu uviedla, že rozhodovanie o návrhu na vydanie platobného rozkazu nemožno kvalifikovať ako vec právne či skutkovo zložitú. Takisto sa vyjadrila, že svojím správaním zbytočné predĺženie konania nijako nezapríčinila. Zdôraznila tiež, že okresný súd bol viac ako 5 mesiacov od podania návrhu nečinný, a to bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.

Sťažovateľka preto navrhla, aby ústavný súd rozhodol vo veci týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa A. s.r.o., so sídlom B., v zastúpení advokátky JUDr. I. H., na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podlá v čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky a právo na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Lučenec v konaní vedenom pod sp. zn. 4Rob/146/2010 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Lučenec prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.

3. Spoločnosti A. s.r.o., so sídlom B. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 3.535,86 (slovom tritisícpäťstotridsaťpäť eur a osemdesiatšesť eurocentov), ktoré je Okresný súd Lučenec povinný vyplatiť sťažovateľovi do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Lučenec je povinný uhradiť trovy konania - právneho zastúpenia 277,08 Eur (slovom dvestosedemdesiatsedem eur a osem eurocentov), na účet advokátky JUDr. I. H. do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia odôvodnila sťažovateľka takto: „Od Ústavného súdu Slovenskej republiky požadujem primerané finančné zadosťučinenie vo výške istiny dlžnej sumy t.j. 3.535,86 Eur (slovom tritisícpäťstotridsaťpäť eur a osemdesiatšesť eurocentov). Takto uplatnenú sumu primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňujem tým, že vzhľadom na dobu nečinnosti Okresného súdu Lučenec došlo ku skutočnostiam, ktoré majú zásadný vplyv na vymožitelnosť pohľadávky, a síce odporca sa podľa informácii navrhovateľa už nezdržiava na území Slovenskej republiky, čoho dôsledkom je aj zrušenie vydaného platobného rozkazu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 4Rob/146/2010 zo dňa 4. apríla 2011 uznesením Okresného súdu Lučenec sp.zn. 13Cb/74/2011 zo dňa 20. júna 2011. Je preto možné predpokladať, že ak by okresný súd konal bez zbytočných prietahov, mohol navrhovateľ disponovať vykonateľným exekučným titulom. Sťažovateľ má za to, že zbytočné prietahy v konaní majú v tomto prípade za následok faktickú nevymožiteľnosť jeho nároku proti odporcovi.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd v zmysle § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Konštantná judikatúra ústavného súdu ustálila záver, podľa ktorého ak sa pri predbežnom prerokovaní návrhu nezistí žiadna možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie, považuje ústavný súd takýto návrh za zjavne neopodstatnený (obdobne III. ÚS 199/02).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to postupom okresného súdu v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 4 Rob/146/2010, v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 13Cb/74/2011.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. I. ÚS 167/03). Posúdenie otázky, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu za súčasnej aplikácie troch základných kritérií, ktorými sú zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02).

Ústavný súd pri preskúmaní námietok porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj v prípade námietok porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v obsahu ktorého ústavný súd nevidí zásadnú odlišnosť) aplikuje ustálené východiská, podľa ktorých možno odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup konajúceho súdu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03), ďalej ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03), resp. ak na základe skutočností uvedených v sťažnosti nemožno postup súdu považovať za taký, ktorý by signalizoval pri predbežnom prerokovaní možné porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 131/03).

V úvode považuje ústavný súd za potrebné poukázať na skutočnosť prvotného dojmu neurčitosti sťažovateľkiných námietok, ktorú ústavný súd preklenul zohľadnením celkového kontextu sťažnosti. Otázka právnej istoty, ktorá je cieľom realizácie základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je spravidla spojená s konečným meritórnym rozhodnutím spôsobilým poskytnúť ochranu uplatňovaným právam účastníkov konania. V tejto súvislosti ústavný súd pri preskúmaní obsahu sťažnosti sťažovateľky zistil, že sťažovateľka v jej odôvodnení svoje argumentačné námietky o prietáhoch v konaní sústredila len na časový úsek vymedzený od podania návrhu až do vydania spomínaného platobného rozkazu. V petite sťažnosti však sťažovateľka ústavný súd okrem iného žiadala aj o uložení povinnosti okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov. Vychádzajúc z tejto skutočnosti a súčasne prihliadajúc na okolnosť zrušenia vydaného platobného rozkazu, teda na situáciu, keď k odstráneniu právnej neistoty nedošlo, vymedzil ústavný súd predmet konania, tak ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia. Ústavný súd teda preskúmal aj etapu konania nasledujúcu po zrušení vydaného platobného rozkazu.

Ústavný súd preskúmaním obsahu sťažnosti a jej príloh dospel k čiastkovému záveru totožnému s tvrdením sťažovateľky a síce, že konanie okresného súdu bolo poznačené jeho nečinnosťou, a to v období od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu (22. október 2010) do jeho vydania (4. apríl 2011), predstavujúcou rozsah 5 mesiacov, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.

Nasledujúcim relevantným úkonom okresného súdu bolo prijatie uznesenia sp. zn. 13 Cb/74/2011 z 20. júna 2011, ktorým došlo k zrušeniu vydaného platobného rozkazu.

Ústavný súd zároveň zistil, že okresný súd bezprostredne po prijatí predmetného uznesenia pristúpil k určaniu termínu pojednávania, a to k dátumu 28. júl 2011.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedených zistení konštatuje, že doterajší postup konania najmä s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania (približne 8 mesiacov) nemožno ešte kvalifikovať ako konanie poznačené „zbytočnými prietáhmi“ majúcimi za následok zásah do garancií obsiahnutých v označených článkoch ústavy a dohovoru. V postupe okresného súdu síce bola zistená nečinnosť v trvaní približne piatich mesiacov, išlo však o „ojedinelý prietah“.

Ústavný súd už rámci svojej rozhodovacej činnosti judikoval, že „nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov“ (IV. ÚS 203/03), pričom jednorazový priesťah v konaní súdu nesignalizuje bez ďalšieho možnosť zbytočných priesťahov v konaní.

Na základe všetkých uvedených skutočností a berúc do úvahy doterajšiu dobu konania pred okresným súdom ústavný súd konštatuje, že doterajší postup okresného súdu nesignalizuje možnosť zbytočných priesťahov v konaní, ktorá by nastoľovala potrebu preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie potenciálne porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažnosť sťažovateľky preto ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľke obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na okresnom súde dochádzalo k zbytočným priesťahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2011